

עירית אבא

גבול דק



מרץ-אפריל 2004
הגלריה - מושב שואבה

עירית אבא

ילידת 53, מתגוררת בירושלים

1975-1971 מחלקה לעיצוב קרמי, האקדמיה לאמנות ועיצוב, בצלאל, ירושלים

1984 ואילך מלמדת במחלקה לעיצוב קרמי, האקדמיה לאמנות ועיצוב, בצלאל, ירושלים

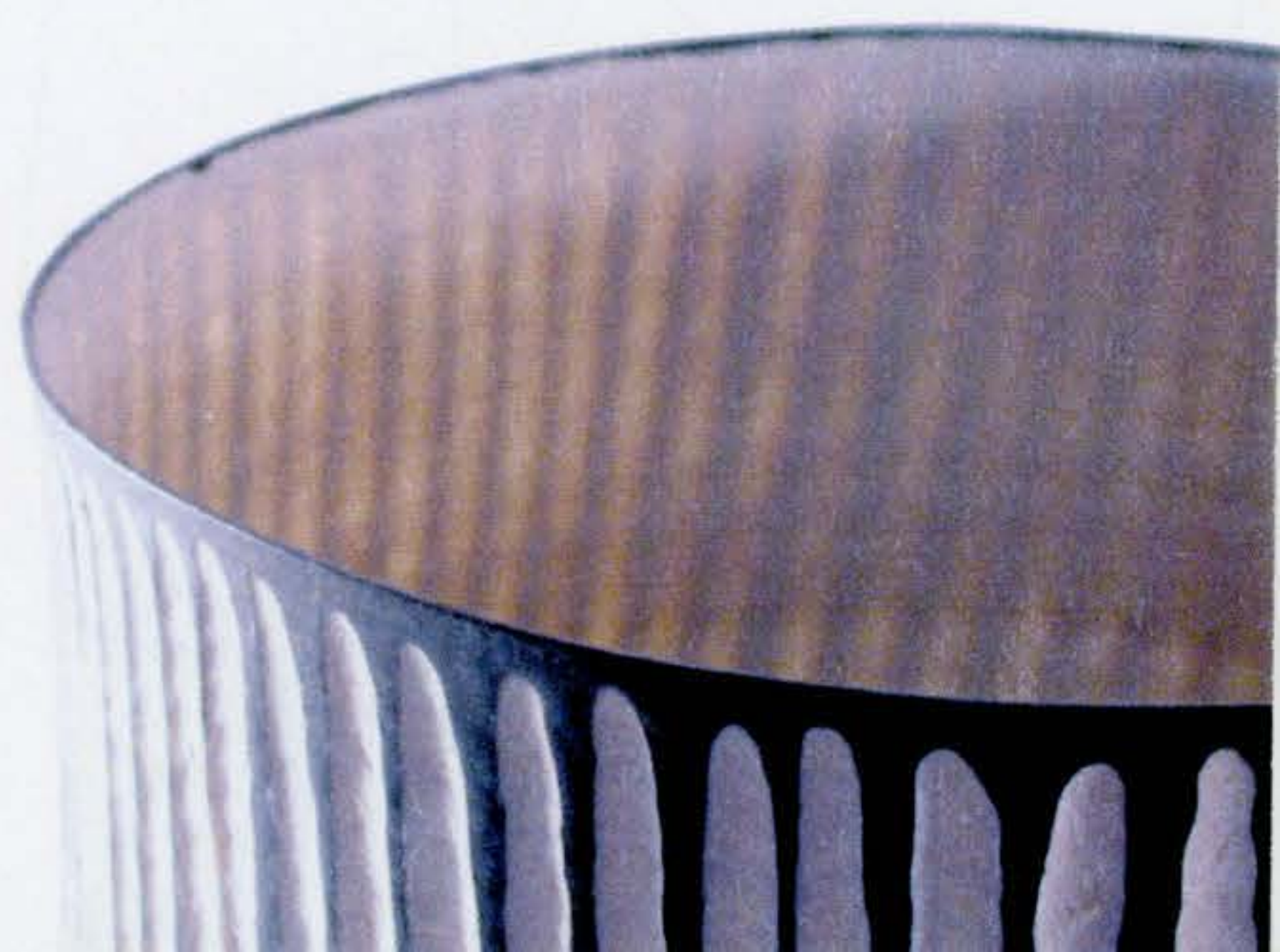
תערוכת יחיד

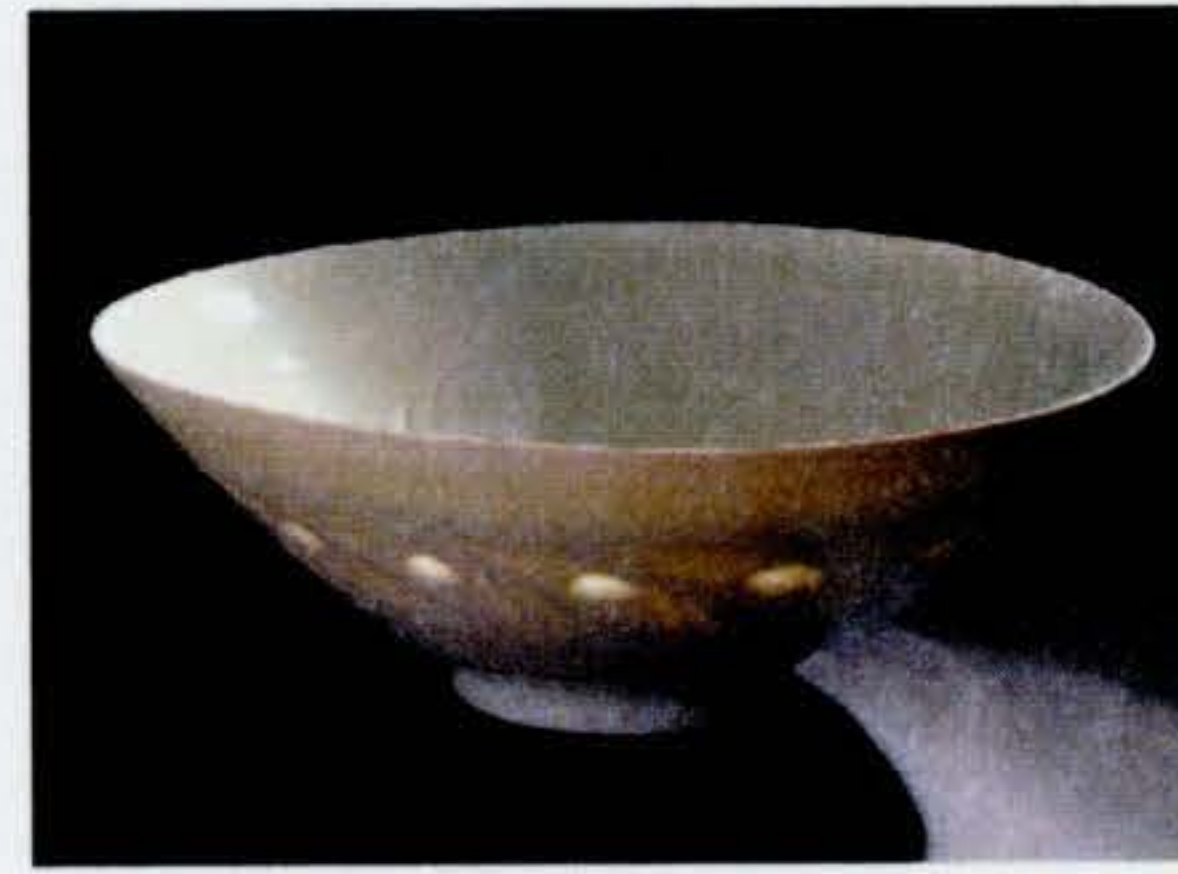
2001 "כלי קטן", פריסקופ, גלריה לעיצוב, תל-אביב

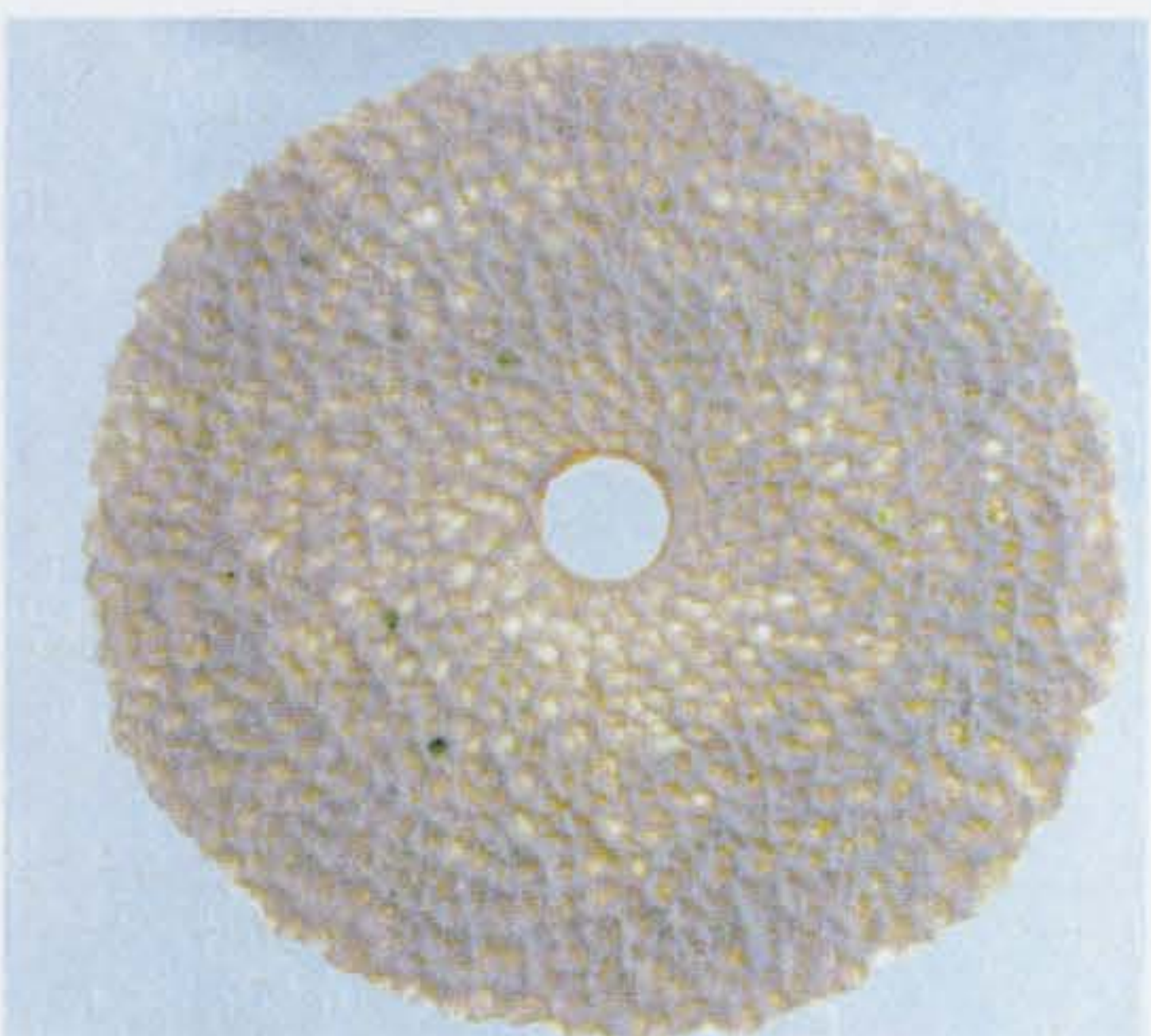
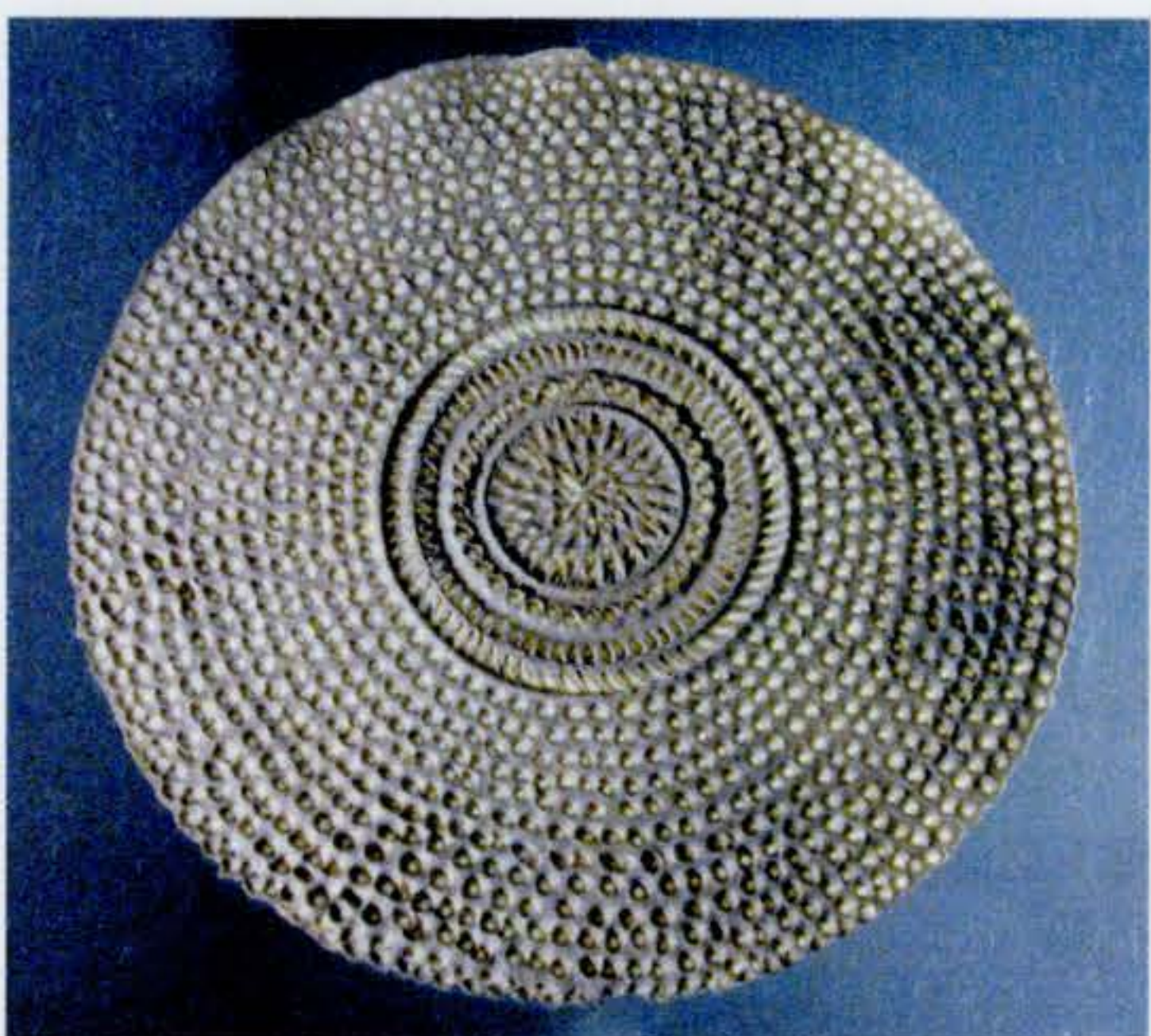
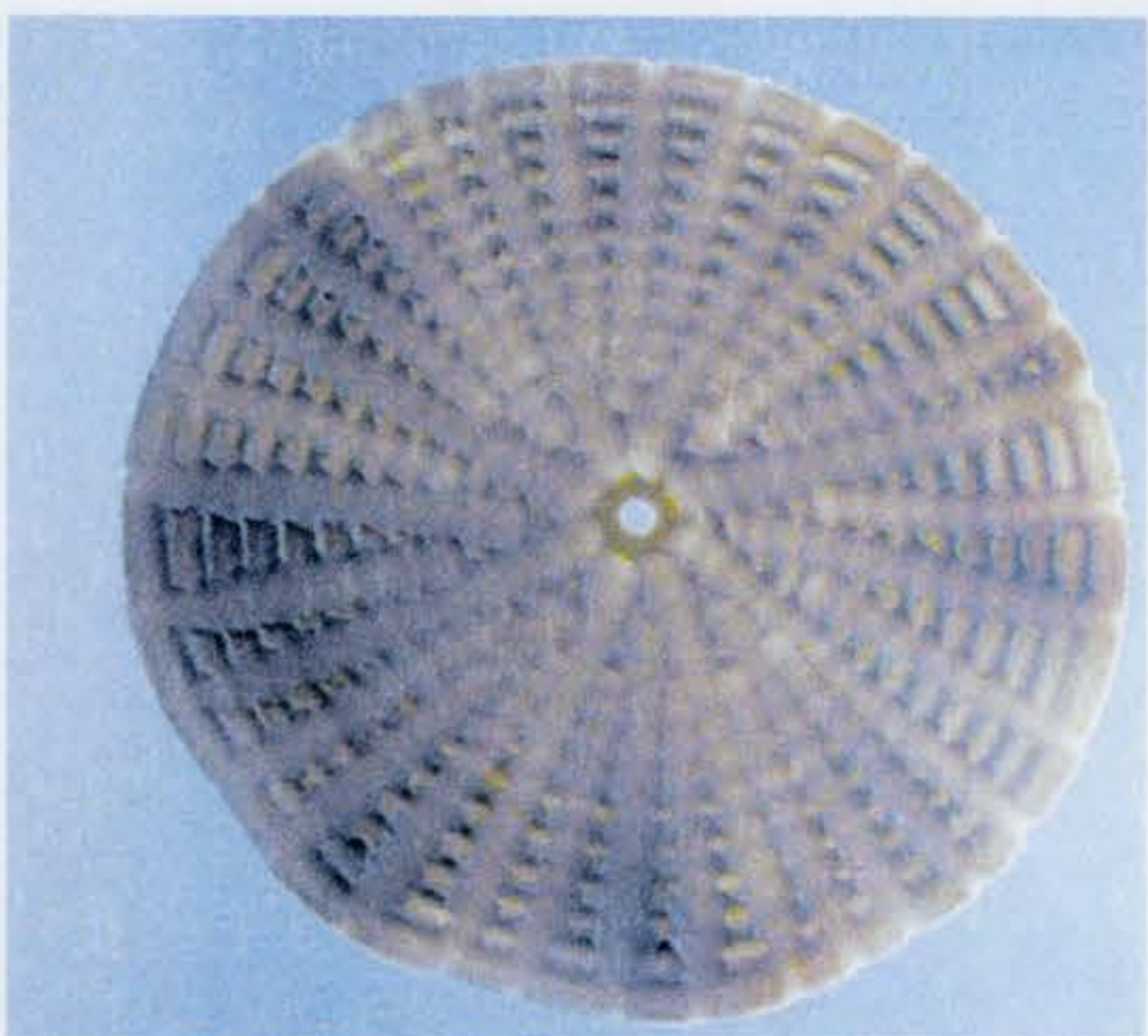
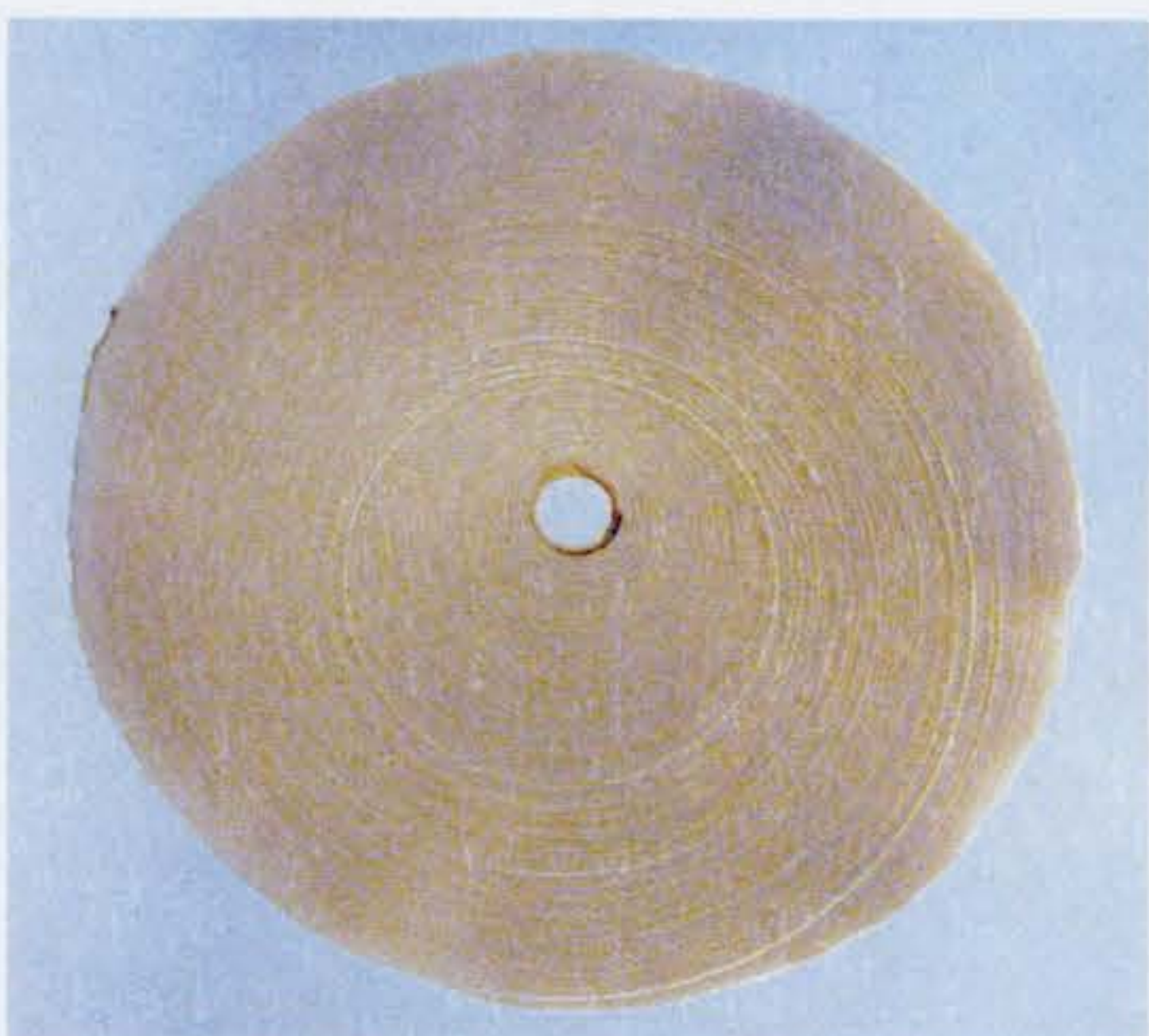
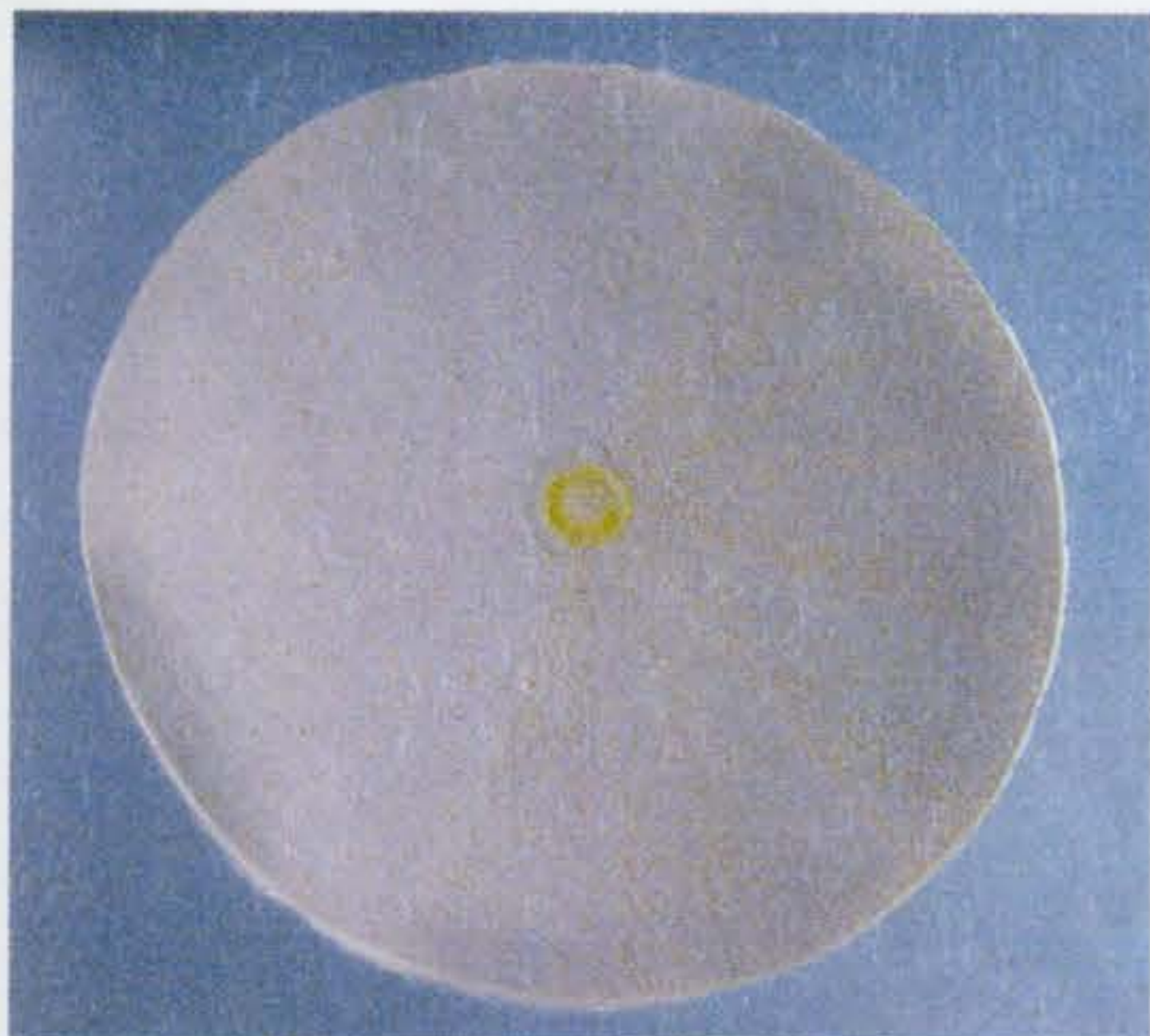
תערוכות קבוצתיות (נבחרות)

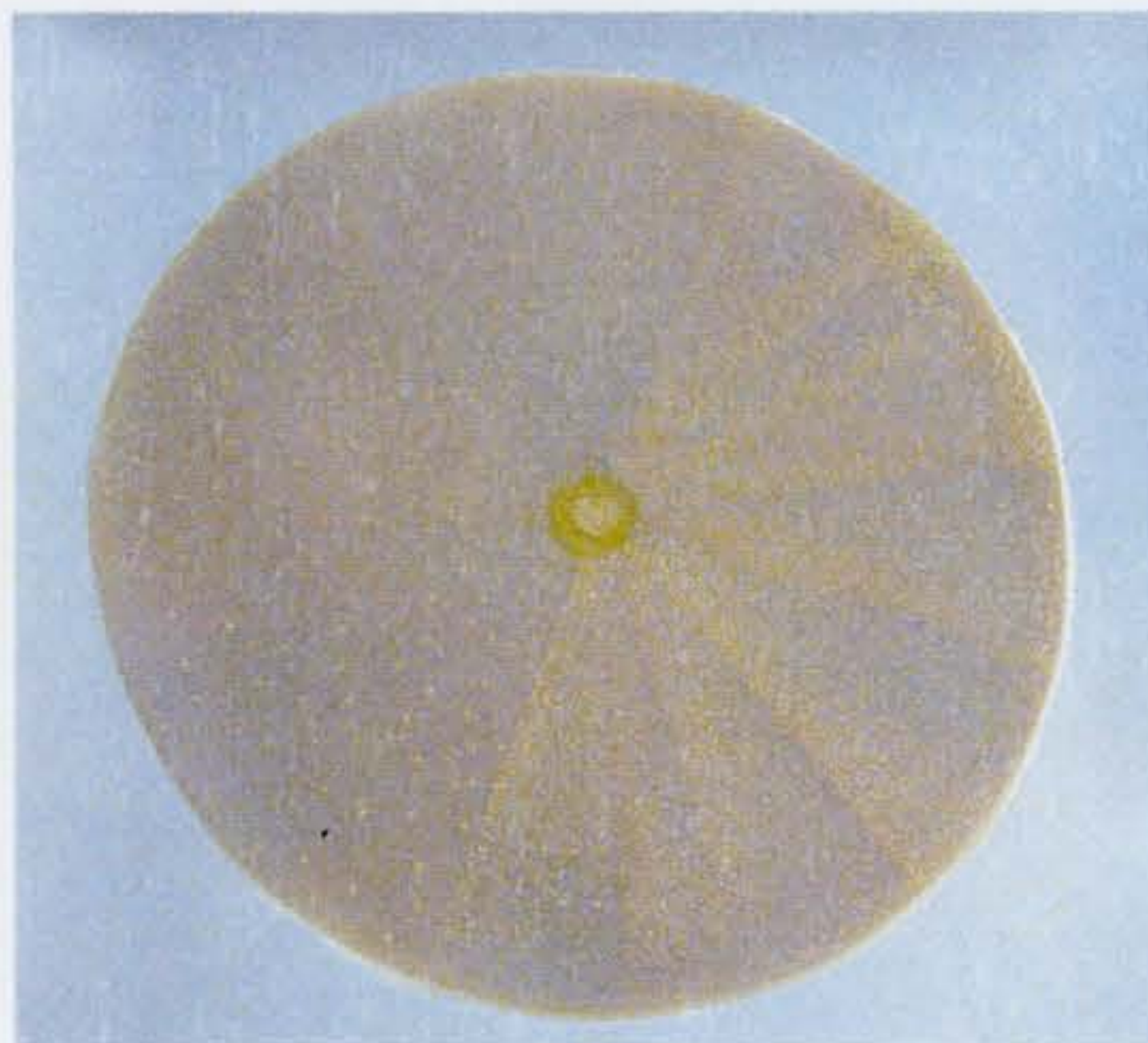
2003	"20x20x13", הגלריה, שואבה
2002	"הביאנלה השניה לקרמיקה ישראלית", מוזאון ארץ ישראל, תל אביב
2001	"צלחת גדולה", מכללת חנקין, חולון
2000	"חרס אלפיים", הביאנלה הישראלית לקרמיקה, מוזאון ארץ ישראל, תל אביב
1999	"קדרים עורכים שולחן", מוזאון בית אהרון כהנא, רמת גן
1998	"דרך בחומר 5 עשורים לקרמיקה בישראל", מוזאון בית אהרון כהנא, רמת גן
1992	"קרמיקה קדומה ועכשווית", אוניברסיטת חיפה
1989	"בוגר בצלאל", מוזאון ישראל, ירושלים
1989	קרמיקה מישראל, קאסל, גרמניה
1985	"קדרות", הגלריה העירונית, ירושלים
1975	"בצלאל+70", ביתן הלנה רובינשטיין, תל אביב

צילום: יורם להמן, תמר גולדשמיד
עיצוב והפקה: סטודיו "רווח עם קו"
תודה מיוחדת לפיליפ









מלאכת הקדרות היא אמנות עתיקה, ובעבר היא שימשה אותנו בעיקר לעשיית כלים פונקציונליים. כיום קשה להבחין באופן מדויק וחד-משמעי בין מה שמכונה באופן מסורתי קדרות ובין הפיסול, שמוגדר "ייצוג אמנותי" שיסודות נפחיים שולטים בו. "הגבול הדק", כשם התערוכה, הוא השוני שבין כלי הקיבול ובין האובייקט הפיסולי-הדסקית השטוחה, ושניהם נוצרים מנקודת מוצא משותפת של העבודה בחומר תוך כדי סיבוב גלגל האבניים. עתה לראשונה חרגה עירית ביצירתה מגבולות הכלי ועשתה משטח שהטיפול בו בפני השטח בלבד, להבדיל מכלי קיבול בעל נפח שמטופל מבפנים ומבחוץ. עירית מקפידה לציין כי היא קדרית שעבודת האבניים היא הדרך הבלעדית שלה ליצירה. אחרי חיפוש מעמיק וניסיונות רבים וחיפוש אחר חומר שיענה לדרישות של אופן עבודתה, הגיעה עירית למסקנה כי כעת נכון בשבילה לעבוד בפורצלן, שבעבודה יש לו תכונות מיוחדות כמו הדקיקות והשקיפות. בתערוכה מוצגת יצירה מפורצלן - כחמישים דסקיות בקוטר 20-40 ס"מ. הדסקיות דקיקות, שברירותן ושקופות ויוצרות תחושה של ריחוף; קבוצה מלוכדת היוצרת רצף של אמירות, שיתוף והרמוניה. במבט פנורמי האובייקטים נראים כנוף צף, נזירי; מוטיב חוזר של דסקיות גופים מודרניסטיים בעלי מראה עתידי. בהתבוננות ממוקדת בפני השטח לכל דסקית טקסטורה שונה, מה שמשווה לה אמירה שונה מהאחרת. בכמה דסקיות יש נקבים שמאפשרים לאור לעבור מלמעלה למטה והפוך. עבודת הגלגל היא שחוזרת על עצמה כאן ומשלבת יחד אלמנטים דו-ממדיים ותלת-ממדיים. "האתגר עם חומר הפורצלן ותהליך השרפה מביא אותי לעיסוק מתמיד בחיפוש, ולהתנסות במציאת גבולות החומר, המתח שנוצר בין צורה לצבע, הדקויות והפרטים, השברירות והשקיפות שניתן ליצור בחומר הפורצלן...." אומרת עירית.

תרצה ילון קולטון, אוצרת

